

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 12.267 van 4 juni 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 4 april 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 18 maart 2008 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. KNAPEN, loco advocaat M. SAMPERMANS, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekster trad op 18 september 2006 in Turkije in het huwelijk met een in België gevestigde vreemdeling.

1.2. Zij kwam naar België in het kader van een gezinshereniging en werd op 27 augustus 2007 in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (tijdelijk verblijf).

1.3. Op 18 maart 2008 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 26 maart 2008 aan verzoekster werd betekend, luidt als volgt:

“(...) In uitvoering van artikel 11, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen en artikel 26/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk. (...)

REDEN VAN DE BESLISSING : (1)

De betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (art. 11, § 2, eerste lid, 1°, van de wet):

*X De betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (art. 11, § 2, eerste lid, van de wet): haar echtgenoot (G.M.) is overleden op 17 februari 2008. Bijgevolg is er van een gezinscel geen sprake.
(...)*

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. (...)”.

Dit is de bestreden beslissing.

2. Ontvankelijkheid van het beroep.

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat in elk geval het beroep tot nietigverklaring niet kan worden ingewilligd. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken

3. Onderzoek van het beroep.

3.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing werd genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 11, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) gesteld dat

verzoekster geen huwelijks- of gezinsleven meer onderhoudt in België daar haar echtgenoot op 17 februari 2008 overleden is. De Raad besluit derhalve dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

In de mate dat verzoekster stelt dat de motivering niet correct is en de bestreden beslissing steunt op onjuiste of juridisch onaanvaardbare motieven, voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

Er dient te worden vastgesteld dat het artikel 11, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, met betrekking tot de vreemdeling die een verblijfsrecht verwierf in toepassing van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, voorziet dat de vermelding van de vaststelling dat deze vreemdeling geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven onderhoudt met zijn partner en dit tijdens de eerste twee jaar na de afgifte van de verblijfstitel, volstaat als motivering van een beslissing tot weigering van verblijf. Het bestuur dient in de eerste twee jaar na de afgifte van de verblijfstitel bijgevolg geen elementen aan te tonen die wijzen op een schijnsituatie. Verzoekster geeft zelf aan dat zij sedert minder dan een jaar in het bezit is van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, zodat de loutere vaststelling dat er geen huwelijksleven meer is of kan zijn volstaat om een verblijfsweigering te onderbouwen. Verzoekster kan, gezien de expliciete bepalingen van artikel 11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat de bestreden beslissing niet in overeenstemming is met het principe achter de gezinshereniging en dat de beslissing onredelijk is, nu het overlijden van haar echtgenoot buiten haar wil gebeurde en zij steeds een gezinscel vormde met haar echtgenoot.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheids-beginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007; R.v.St. nr. 154.954, 14 februari 2006). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Waar verzoekster zich beperkt tot het herhalen van haar stelling dat allerminst rekening werd gehouden met de eerder gevormde gezinscel met haar overleden echtgenoot en dat het overlijden van haar echtgenoot haar niet kan worden verweten, kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Verzoekster lijkt verder nog een schending van de hoorplicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien zij stelt dat haar niet direct en persoonlijk

om inlichtingen gevraagd werd of haar de gelegenheid geboden werd stukken over te leggen die haar voorstelling van de feiten of van haar toestand geloofwaardig maken.

De bestreden beslissing is evenwel gebaseerd op de vaststelling dat de echtgenoot van verzoekster overleden is. Dit feit staat niet ter discussie. Er kan dan ook niet ingezien worden welk belang verzoekster heeft bij het onderdeel van haar middel nu zij “bij een direct en persoonlijk contact” met het bestuur dit overlijden slechts had kunnen bevestigen. Er dient bovendien te worden opgemerkt dat de hoorplicht op zich hoe dan ook niet geldt met betrekking tot feiten die zonder nader onderzoek door het bestuur voor directe, eenvoudige vaststelling vatbaar zijn.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend acht door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.

